

nocturne sotto voce

nacht

zeg je

de nacht

is het deel van mijn hart
waarin

stilte

schaduw

ruimte

die ik niet vullen maar die toch
overloopt van alles
wat ik niet zeggen kan

de nacht

de nacht

zeg je

is van mijn hart

het deel waarin het donker
zich omkeert en mij in zijn
kielzog

waarin ik net als jij
ademhaal maar nooit weten zal
wat jij denkt

net zo duister

als mijn

eigen oorsprong

wij samen

vallen

in een ruimte

van maanlicht en sterren
zwarte gaten in de nacht wiegen

zachtjes

wij een lied in schommelen waar we nog niet
eerder in zijn beland
wij doorzingen en
weliswaar aanstalten kunnen maken voor vertrek

maar de tonen voet bij stuk houden
hier blijven klinken zolang je vingers
de snaren beroeren er geen einde komt
aan het strijken

van maanlicht tussen takken
wind in de bladeren
zachte stemmen regendruppels

de nacht
vraag je
waar is de nacht
nog te vinden

waar is het donker nog
verstoken van kleuren
want de stad
de stad met haar
led verlichting en tubes luminescent
al die schermen die onophoudelijk
beelden genereren die mijn rust uithollen tot ik
hologig de morgen in rol

de nacht
de nacht
ik verslik me
in de nacht waarin ik
jouw kleuren heb gestolen
jou zo ver heb uitgekleeft dat
je naakt voor me staat op een
schommelend schip
met zoveel kinderen

op de vlucht

in de golven
de nacht

kan zoveel kinderen niet bergen
spoelt ze aan in mijn stad
die de poorten sluit

jouw kinderen
mijn kinderen
onze kinderen

hun
smalle
lichamen

van kou
en kogels
de droogte
het zand
de stenen
de kiezels
de weg
die niet
ophoudt
maar
dood
loopt
in een
bouwval
van
wanhoop

onze kinderen

in de nacht

aankloppen

bij mijn deur liefste
doe open in het holst van alleen zijn
ik de hand mis die jou welkom heet
 hier is mijn huis ook jouw huis
 hier van mijn bord mag jij eten

ook als de maan zich schuilhoudt
ik het kind mis

verlangen schraapt
tot ik schraal
en traag de ochtend
in kruip mijn huid
verberg in lagen van stof
en zwijgen

de leegte

het alleen
 fluisteren van namen
 namen

een naam die zich in maan
nog zo lang
nog zo vaak
spiegelen kan

en toch geen lichaam wil

worden

hier is alleen de nacht
in mijn armen
de leegte duister aan mijn borst

ogen

achtervolgen mij
ik mijn pas versnel
er geen licht geen lantaarn is

alleen ik alleen

de angst om doelwit te zijn voor lust
van de wolf
met zijn hongerige muil
zie zijn ogen zie zijn ijskoude ogen

de nacht
 de nacht
 is de stilte in de bergen
waar een sterrenkoepel in het
universum groeit en groeit

ik fonkel van licht dat mij omvat

ik vuur kan zingen en
maan ademen

de nacht
 zeg ik
 de nacht is
het donker waarin jij en ik
geborgten zijn
op deze aardbol

samen
 wachten
 wachten

op de strijkers

op de stem in de nacht
rubato portamento di voce

onze ziel zich opent
voor elkaar

zie ons zitten

zie ons hier samen
in verlangen
in pijn
in liefde

waar kunnen wij
onszelf terugvinden
dan in het
donker
bij elkaar

in jouw hand jouw oor
leg ik mijn nacht

zachtjes neer

hier

deel ik mijn duister

koester het heb het lief
laat mij niet breken
want jij en ik
zijn ontsprongen
uit dezelfde

nacht